

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **J. Ł.**,
skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 20 grudnia 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 393/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Mławie
z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 149/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego J. Ł.**

UZASADNIENIE

J. Ł. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 149/19, został uznany za winnego popełnienia:

I. przestępstwa skarbowego, określonego w art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., popełnionego w okresie od 09 sierpnia 2012 roku do 11 grudnia 2012 roku, za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 150 złotych jedna stawka oraz na zasadzie art. 33 § 1 k.k.s.

orzeczono wobec niego środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej w kwocie 428041 złotych;

II. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w okresie od 09 sierpnia 2012 r. do 11 grudnia 2012 r., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

III. przestępstwa skarbowego określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., popełnionego w okresie od 18 września 2012 roku do 12 grudnia 2012 r., za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 150 złotych jedna stawka;

IV. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnionego w okresie od 18 września 2012 roku do 12 grudnia 2012 r., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd pierwszej instancji, na zasadzie art. 39 § 1 k.k.s., art. 20 § 2 k.k.s., art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., w odniesieniu do kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wobec oskarżonego za przestępstwa skarbowe (pkt I i III), orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 450 stawek dziennych w kwocie po 150 złotych jedna stawka, a następne wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Na zasadzie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego za przestępstwa powszechne (pkt II i IV) orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Ponadto, na zasadzie art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, iż czyny opisane w pkt I i II oraz w pkt III i IV stanowią jeden czyn wypełniający znamiona przestępstwa skarbowego i przestępstwa powszechnego przyjmując jednocześnie, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s. jako surowsza podlega wykonaniu tylko kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny orzeczone za przestępstwa skarbowe jak również środek

kamy w postaci ściągnięcia równowartości korzyści pieniężnej orzeczonego w związku ze skazaniem za pierwsze z przestępstw skarbowych.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.; art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.), obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 114 k.k.s. w zw. z art. 170 p.p.s.a.; art. 114 k.k.s.; art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k.; art. 424 § 1 i 2 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary – wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bądź orzeczenie kar częściowych w dolnych granicach zagrożenia, a kar łącznych przy zastosowaniu systemu absorpcji.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 393/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności za przestępstwa skarbowe wskazał art. 39 § 1 k.k.s. W pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego w części dotyczącej przestępstw skarbowych, który we wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia sformułował następujące zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego: - art. 44 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 1 § 2 k.k.s. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez bezzasadne pominięcie przedawnienia karalności zarzucanych J.Ł. w pkt. I i III aktu oskarżenia czynów w sytuacji, gdy zgodnie z

treścią art. 44 § 2 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności, które to przedawnienie nastąpiło z końcem 2017 r.;

- art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 pkt 6 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie przedawnienia karalności, jak i przedawnienia zobowiązania podatkowego, którą to okoliczność Sąd odwoławczy winien rozpatrzyć niezależnie od zgłoszonych zarzutów ponadto, gdy obrońca kwestię przedawnienia podniósł na rozprawie odwoławczej.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania w całości, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji w zakresie skazania za oba przestępstwa skarbowe oraz związanych z nim rozstrzygnięć i umorzenie postępowania w tej części.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W sprawie nie doszło do rażącego naruszenia prawa, mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Wprawdzie rzeczywiście, zgodnie z art. 44 § 2 k.k.s., karalność przestępstwa skarbowego, polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Tyle tylko, że nie jest prawdą, co wskazuje się w kasacji że: „zobowiązania podatkowe co do faktur z 2012 r. uległy przedawnieniu z końcem 2017 r.” (s. 10).

W dalszych rozważaniach autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia, oprócz treści art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej dostrzegł treść art. 70 § 6 tej ustawy, zgodnie z którym bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym podatnik

został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania. Wskazał, że obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w tym przepisie oraz w art. 70c ww. ustawy, rozciąga się również na pełnomocnika podatnika zgodnie z art. 145 § 2 Ordynacji podatkowej, według którego, jeżeli ustanowiono pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi pod adresem wskazanym w pełnomocnictwie. W konsekwencji, w przekonaniu obrońcy skazanego, niezrealizowanie tej powinności stanowi przeszkodę dla przedłużenia terminu przedawnienia na podstawie art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej (s. 11-12 kasacji).

Nie kwestionując zasadności tego wcale nieoczywistego stanowiska, które wyrażane jest także w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (zob. *uchwała 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 marca 2019 r., I FPS 3/18, ONSAiWSA 2019/4/55, LEX nr 2633666; wyrok NSA z dnia 19 lipca 2023 r., II FSK 58/21, LEX nr 3607412*), należy jednak zauważyć, że po wszczęciu śledztwa w sprawie, co nastąpiło 27 listopada 2017 r. (k. 3) zawiadomienie o zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zostało doręczone nie tylko J. Ł. (k. 34-37), ale również jego pełnomocnikowi – doradcy podatkowemu P. G. (k. 38-39).

W konsekwencji powyższych czynności – w myśl art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej – nastąpiło zawieszenie biegu przedawnienia zobowiązań podatkowych skazanego z dniem 31 grudnia 2017 r., co sprawiło, że nie wystąpiła okoliczność, o której mowa w art. 44 § 2 k.k.s., prowadząca do upływu przedawnienia przestępstw skarbowych z końcem 2017 r. Brak jest więc podstaw do stwierdzenia w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[PGW]

[ał]

